

# מלך אביון

## מאת חיים באר

התסלמסו בן-גוריון ואשכול זה בזה בשצף-קצף.  
 "יד ההשגחה, בכל יד ההשגחה," אמר ר' עמרם ושאל  
 אם אני עומד על גודל חסדו של הקדוש-ברוך-הוא מסובב  
 הכל.

ניענעתי בראשי כלא מבין.

"מי לכם גדול מבן-גוריון," זעק היהודי האדמוני, "הוא  
 גירש מפניכם את האנגלי והכניע את הישמעאלי והקים לכם  
 מדינה ובנה לכם צבא, קודת-גג נתן לכם ופרנסה טובה,"  
 הוא הלך ומנה את כל מפעלותיו של בן-גוריון ואחר-כך  
 הוא סינן בסרקוזם דק, "ותחסרהו מעט מאלוקים, רק הכיסא  
 יגדל ממנו." ונערינו, נושאי-כליו, ממלמלים באימה "רחמנא  
 ליצלן, רחמנא ליצלן."

ר' עמרם התעלם מצדקנותם של צעירי הצאן ואמר, כי  
 אם היה בן-גוריון מסתלק מן העולם מיד לאחר מלחמת-  
 השחרור, בשיא כוחו וגבורתו, הרי אין ספק בלבו שבעוד  
 מאתיים-שלוש-מאות שנה היו הכל רואים בו משיח, גואל,  
 משיע.

"עבודה זרה הייתם עושים ממנו, עבודה זרה," צרח ר'  
 עמרם בקול גשבר. הוא העביר מבטור על תמונותיהם של  
 המנהיגים הניצים שנישקפו אלינו מלוח-המודעות ולחש, "די  
 לו, לשם יתברך, במה שעשו הגויים מהממזר הצלוב ימח  
 שמו וזכרו, שהפכו בן-אדם לבנו כביכול של האלוקים."

כמה פועלים מפא"יניקים, שחזרו מעבודתם במחלבת, "תנו-  
 בה," הצטרפו אל המקשיבים ונעצו בו עינים מזרות אימה,  
 אבל ר' עמרם לא שת לבו אליהם ואמר, כי צדקה עשה  
 עמנו הקבי"ה שכך עלתה לו לבן-גוריון באחרית ימיו ושאל  
 אם ראיתי ב"מעריב" הטמא את הקריקטורה שבה צייר  
 דוש את בן-גוריון כנוץ קטן ועלוב המניף בחמת-זעם את  
 קורנסו על אנדרטה רמה ונישאה של עצמו מימי זהרו.

"האם אתה קורא גאזעטין," פרצה השאלה מכמה פיות.  
 "כך נגזר על כל מלך בשר ודם," אמרה ר' עמרם ומבלי  
 להשיב לשאלה המקגטרת הסתלק עם עדת-מרעיו הקטנה.  
 התבוננתי בדמותו המתרחקת, מוקפת הנערים הפוחזים,  
 ולא העליתי כלל על דעתי, שהוא ניבא גם את גורלו שלו,  
 שבאחרית ימיו, בשל נשואיו לגיערת הצרפתיה, יהיה מוחרם  
 בקרב בני-עדתו ויסתלק מן העולם ככל המנהיגים, מושפל,  
 עלוב וללא הילה של זוהר.

מעשה זה שזמן רב נשכח ממני שב וצף בזכרוני בראש  
 השנה האחרון בשמעי את החזן משפיל את קולו ולוחש  
 בביישנות:

מלך אביון, בלה ורד שחת, בשאול וקתחת, בלאות בלי נחת.  
 עד מתי ימלוך:

מלך אביון, תנומה תעופנו, תרדמה תעופנו, תוהו ושופנו.  
 עד מתי ימלוך:

באין מכלים עסקו השבוע הכל בחכמת-הסרצוף של  
 ראש-הממשלה. פרשנים מדיניים ורכלניות לענייני בריאות  
 גם יחד דנו בכובד-ראש ברזון ששולח בכשרו של מר בגין,  
 מדדו את אורך שערות זקנו, התפלסלו על טיב מחלת-העור  
 המכסה את פניו.

גם אלה שלא נמנו עם מעריציו של מר בגין לא יכלו  
 לחוש אלא אמפטיה. אויה לאיש ההדר הויבטינסקאי המעונב  
 המכופתר, זה שהעלה את החולצות הלבנות המגוהצות וארו-  
 כות-השרוול ואת המנוטים למדרגה של אמנות, זה שמרפקיו  
 החשופים ושער חזהו היו סוד מדינה, שכך עלתה לו בזקנתו.  
 האמנם גם הוא ימצה עד תום את כוס-התרעלה של המנ-  
 היגים ויתבזה לעיני ההמונים, שנשאו אותו על כפיים בטרם  
 יירד אבל וחסוי-ראש מן הבמה, ששנים כה רבות טרח  
 והתאמץ לעלות עליה.

דומה שיפה עתה השעה להביא את הדברים ששמעתי בעניין  
 זה מפיו של ר' עמרם בלוי, מנהיגם המיליטאנטי וחסר-  
 הפשרה של נטורי-קרתא. אמנם הדברים נאמרו על ידיבו  
 ההיסטורי של מר בגין, אבל הם נכונים ללא ספק גם לגביו.  
 הדבר היה בירושלים באמצע שנות השישים, בימים הסוע-  
 רים של "הפרשה". בשעת אחר-צדריים קיצית אחת הוא  
 עמד על-גבי שרפרף בפינת הרחובות גאולה ויעקב מאיר,  
 ליד לוח-המודעות השכונתי וקונן על בנות ירושלים היוצאות  
 לרחובה של עיר בבגדי שחץ ופריצות ומסכסכות את נפשם  
 של יראי-השם. מאחורי גבו טרחו אותה שעה נערינו, ארבעה-  
 חמישה אברכים בעלי פיאות בלונדיות ולחיים חכליליות,  
 לצבוע בשחור את מחשופיהן ואת רגליהן של רקדניות קאן-  
 קאן, שהוללו מידי ערב על מסכו של קולגוע, "אדיסון".  
 סקרנים אחדים התאספו מסביבו ואני ביניהם, נער המתבונן  
 מהופנט בשיש מוזקן ומסורבל-בשר זה, שעניי הנער התכו-  
 לות שלו הפיקו קנאות וששון-אלי-קרב, תוהה מנין הוא  
 שואב מידה כזו של בוו ותעצומות בצאתו כנגד השבעים  
 והשמתיים בתלקם.

כשירד מן השרפרף, בתום הנאום המאולתר שלו, והתכונן  
 לשים פעמיו הלאה, לעבר רחוב יפו ושוק מחנה יהודה ולקיים  
 גם שם מצות הוכח תוכית, הוא הבחין בי.

"האינך ניגו של רב משה יולס," שאל אבי-סבי היה  
 החובט ומרפא-החולים של הישוב הישן בירושלים, ושנים  
 רבות קודם-לכן, כך עברה מסורת במשפחתנו, הציל הסבא  
 את הייז של עמרם הנער ממחלת האסכרה. המנהיג הישיש  
 לא שכח את מיטיבו ונהג כבוד בצאצאי של רב משה, גם  
 כאלה שהתפקרו וערקו אל העבר השני של המחרס, אל  
 המחנה הציוני.

הוא הניח את ידו הגדולה על כתפי, בעוד השניה מונפת  
 אל עבר לוח המודעות שהיה מכוסה במודעות צעקניות, שבהן